

Till min ofödde

Av Magnus Bäcklund

Hörby 2013-11-21

Hej.

Jag tänker på dig ibland vet du.

Inte jätteofta men till och från finns du i mina tankar. Jag undrar hur du skulle se ut. Jag undrar hur du skulle göra när du upptäckte världen som liten. Skulle du ha samma vita tjocka hår som jag hade och den där taniga kroppen som inte riktigt fick motoriken att fungera? Skulle dina ögon vara lika blå? Skulle man i dina ögon liksom i mina kunna se den ocean av mörker som bor där?

Skulle du vara arg?

Skulle du titta på mig med det hat som jag ser på mig själv med?

Jag kommer aldrig att fråga dig och jag kommer aldrig att få veta men samtidigt vill jag att du skall veta, ja jag vill att du skall veta att jag tänkte på dig och tänkte på dig när jag förvägrade dig din existens. Jag tänkte på dig när jag lät dig förbli ofödd. Jag tänkte på dig när jag höll din röst från att någonsin klinga i denna värld. Jag tänkte på dig och tänker på dig.

Jag frågade aldrig min bror innan han försvann men att hans mörker var som mitt, eller snarare var släkt med mitt var något jag kunde se i hans blick och höra i hans ord. Vi var sidor av samma svarta sten och den gnagde mot vårt inre med samma intensitet. Jag vill dock tro att min bror bar på en annan sorts kärlek och en annan sorts omtanke om sin omgivning än vad jag någonsin varit kapabel till. Hans ilska och smärta gjorde honom ensam och långtande men i sina utfärder fann han stridskamrater som kunde hjälpa honom att riva staden och uppröra den malande grå massa som alltid tycktes redo att bli upprörd och kränkt av saker den inte hade rätt till att ens observera. I detta verkade han i alla fall kunna finna någon form av lindring för den demon som red honom outröttligt.

Hans hjärta var alltid större än mitt förstår du och till sist är det nog bara det som har betydelse. När jag nu tänker på honom så ser jag någon framför mig som glider utefter en väg någonstans där det inte finns ett namn jag skulle känna igen. Solen slår mot de spegelklädda solglasögonen och vägen breder ut sig mot mål som egentligen saknar betydelse. I baksätet sitter en hund av minst sagt blandat ursprung. Den sitter mitt i bilen och tittar förnöjt framåt och när bror min kastar blicken i backspeglarna ser han den tillförsikt och den värme en kamrat kan ge, en sådan kamrat som inte begär någonting annat än att vara. Jämte honom sitter demonen – inte död inte borta eftersom jag vet att den inte går att fördriva och absolut inte utrota. Den kommer dock att dö med oss och hans kommer inte att få grepp igen. Den kommer att dö ensam såsom det skall vara.

Nu sitter den tyst och stilla, kuvad av den frid han funnit på sin färd mot, vad det nu är han letar efter där ute, där borta där...

Sista gången vi möttes såg jag det i hans ögon – jag såg hans ofödde och hans beslutsamhet. Utan att säga något visste vi att detta var en pakt slutet mellan oss och förseglad i den outtalade smärtan som

också var vår. Vårt blod och vår demon dör med oss – du förstår - det är inte värt det – det är inte värt smärtan eller åtminstone är det något jag dividerar om om och om igen.

Jag sade att jag tänkt på dig och tänker på dig och det är faktiskt så. Jag är säker på att du föredrar att aldrig behöva födas och därmed aldrig behöver leva med det ständigt växande hål i själen som är mitt arvegods och det som till sist drivit mig in i mörkret.

Borde jag förklara det?

Kanske kunde det hjälpa.

Du förstår – För mig är inte livet något man lever utan någonting man står ut med. För det mesta står jag ut men mellan varven blir det lite för mycket. När det blir för mycket letar jag efter saker – saker att hata – saker att rikta mot så att jag inte exploderar. Jag undrar ibland hur den där griniga vaktmästaren uppe på hallen skulle reagera om han visste hur många gånger jag drömt om att spika fast honom i gymnastiksalsgolvet för att sedan lite långsamt bryta och klippa och riva och slita till dess hans sura gnälliga helvete tystnat. Eller tanken på att ta den där pannan och spela en serenad på den jäveln som står där och delar ut sin äckliga mat på ICA och som ser på en med de där hundögonen när man inte vill äta av deras äckliga gratiskorv. Numer går jag omvägar runt dem så att jag slipper möta deras blickar. Samma sak med de jävla Telenor-försäljarna som står utanför och som av någon anledning tycker att de har rätt att se förolämpade ut när man inte har lust att bli blåst ännu en gång bara därför att man inte önskar att ha koll på de fyrtiosju miljoner olika avtalsformer man hittat på för att låsa in människor i abonnemang som varar längre än vad telefonerna håller. En sträckte sig efter mig efter att jag sagt att jag inte ville ha något. Jag både älskade och avskydde uttrycket i hans ansikte när jag vridit loss den där handen och satt honom på golvet. Han förstod inte varför men han förstod smärtan och han förstod rädslan.

Du förstår det känns lite som en hunger.

Det kryper någonstans därinne under naveln och river i magtrakten på ett sätt som nästan inte går att få bort. Smärta fungerar – sprit funkar också men det är bara tillfälligt. Efter ett tag orkar man inte eller kan inte vara berusad längre och då kommer den tillbaka – hungern som river ett allt större hål där i buken som bara skriker efter att fyllas med något. Hungern är utan nåd utan tanke. Den konsumerar och jag konsumerar med den. Smuts, våld, död och förnedring är manna som smeker mina råa nerver. Lidande är balsam för mitt överhettade sinne som bara skriker och skriker och skriker...

Till slut lättar det när jag inte sovit på ett antal dagar och kroppen äntligen ger upp. Som ett skadeskjutet djur kryper jag ihop i min håla och ligger ett par dagar och stirrar in i väggen. Jag ser mig själv i tomheten och i resterna av den mänsklighet jag än en gång skalat av mig. Och i tomheten känner jag hur hungern och ångesten rör sig därinne. Aldrig död och aldrig borta... bara vilande, bara på paus så att den kan hugga tag i mig igen så fort tiden än en gång är inne. Världen är grå och aska. Maten smakar papper, ölen smakar papper, porren smakar papper, världen smakar papper och allt papper smakar som väntande otillfredsställd ångest. Jag är levande död och det som är levande i mig drivs av vrede och sorg och en miljon känslor som ändå bara kan komma ut som vrede och sorg. Jag

ligger där och tittar i n i mig själv och inser att detta aldrig kommer att bli bättre... det kommer aldrig att bli något annat än en kamp med att stå ut... att stå ut med livet att stå ut med en värld jag inte förstår befolkad av tvåbenta varelser som bara till det yttre liknar mig.

Så

Jag samlar mig och tar på mig min mänsklighet igen. Jag klär mig i alla de responser och beteenden som jag lärt mig att de andra har och beger mig ut för att skaffa mig föda och pengar att hålla mitt tak över huvudet. Jag konverserar bekanta och försöker att inte låtsas om det faktum att jag ser dem ruttna varje gång jag tittar lite för länge på dem. Jag försöker febrilt undvika att låta mina tankar på deras sköra kotspelare höras i min röst. Jag fokuserar på att inte låta blicken fastna vid den exponerade strupen eller de mjuka mjuka ögonloberna. Jag ser leenden förvandlas till öppna sår och hud förvrängas av tid som inte finns. Jag försöker låta bli att tänka på hur lätt det skulle vara att matförgifta ett ålderdomshem eller att sträcka mig efter vittnet när han vänder från min dörr och jag vet att han inte skulle hinna skrika och att ingen skulle hinna se förrän jag hade honom för mig själv.

Min värld är en värld man står ut med och tiden är som en oändlig resurs som aldrig räcker till för det man vill men som i sin oändlighet alltid har tid att tortera sitt offer lite till... Ingen ro, ingen frid men massor av tid för att plågas i en värld jag inte hör hemma i och bland en hoper tvåbenta varelser jag inte kan förstå.

Börjar du förstå nu?

Jag hoppas att du kanske förstår varför jag inte ville föra min värld vidare till någon som dig. Du skulle vara sådär liten och tandlös och leende och gråtande och jollrande och bara sådär som små barn är. Jag skulle älska dig och nära dig och för varje andetag skulle en liten del av mitt mörker smyga över till dig. Du skulle lära dig genom åren att frukta, att vara arg och att svara med att vara arg eller att vara mörker. Utan att jag gjorde annat än att älska dig skulle du ändå förgiftas av det jag är så till den milda grad att du inte skulle ha en chans. Och du skulle växa upp och hata mig och hata dig själv och hata allt annat runt omkring dig du inte kunde förstå. Min gåva till dig skulle vara skuggan i fönstret, monstret under sängen och trollet under bron. Jag skulle älska dig och nära dig och skydda dig och till slut skulle demonen rida dig som den gör mig, inte för att jag ville det utan därför att det är så det är.

Jag ville bara säga det

Jag lämnar dig ofödd

Jag älskar dig

Pappa